

Elég a lázadás szikrája...

DEFY THE NIGHT

dacolj az éjszakával!

*finep
selection*

BRIGID KEMMERER

BRIGID KEMMERER

DEFY THE NIGHT

dacolj az éjszakával!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ELSŐ FEJEZET

Tessa

ENNEK A MUNKÁNAK nem a lopás a legnehezebb része. Hanem a menekülés. Legjobb esetben is két percbe telik, hogy átmászszak a falon, amikor elhagyom a Királyi Körzetet, de ma hideg éjszaka van, és az ujjaim kezdenek elgémberedni. Egy óra múlva megvirrad, és az őrsemek lámpájának a fénye szabálytalan időközönként sikklik végig a magas kőfalakon. A hónom alá szorítom édesapám régi patikustarisznyáját, megbújok a sötétben, és a megfelelő alkalomra várok.

Több körzetben is van áram, a jómódú környékeken, legalábbis így hallottam, de az itteni reflektorok minden létező gyertya fényénél vakítóbbak, sőt azoknál a máglyáknál is ragyogóbb a fényük, amiken a halottakat égetik el a városokban. Amikor először láttam ezt a fényözönt, ostobán bámultam, amíg rá nem jöttem, hogy ezek a lámpák veszélyt jelentenek. Napokig próbáltam megfejtetni az örök által használt rendszert, mielőtt Westonnal megosztottam a problémát. Erre ő felhorkant, és azt felelte, hogy nincs benne rendszer, csak unatkozó emberek forgatják körbe a lámpát egy póznán.

Az elmúlt egy órában igencsak szabályosan forgatták ezt a reflektort. Mozgatom az elgémberedett ujjaimat, és fejben három percre módosítom a becsült időt – azután az ajkamba harapok, és gondolkodni kezdek. A fénycsóva legalább kétpercenként tér vissza erre a falszakaszra.

Wes valószínűleg már a műhelyben van, és vár. Ő fél perc alatt átmászik a falon. Mivel jó magas, fel tud ugrani, a hármashorgot beakasztja a fal magas peremébe, aztán felkapaszkodik a falon, és macskaügyességgel felugrik a tetejére. Irigykednék rá, de valahogy lenyűgöz a látvány.

Nem mintha el akarnám mondani neki. Akkor életem végéig hallgathatnám:

Lenyűgöz a látvány, Tessa? De hiszen az csak egy fal! Ezt figyeld! És akkor felmászna egy fára, cigánykereket hányva ugrana le a műhely tetejéről, vagy elkezdene kézen járni.

Én meg kénytelen lennék behúzni neki egyet, mert még az is jobb, mintha meglátná, ahogy a maszk alatt elvörösödöm, mert *igen*, ezektől ugyanúgy elámulnék.

Ki kell vernem a fejből West! Bárcsak abbahagynák végre az örök a reflektor forgatását! Meg kell tennem a mai köreimet, máskülönben értékes napokat veszítünk a gyógyításból. Egyeseknek meg vannak számlálva a napjaik. Másoknak már csak óráik vannak hátra.

Először is ki kell jutnom innen. Ha elkapnak, amikor a tarisznyám tele van holdvirágzirommal, Harristan király és az öccse, Corrick herceg kiköttet a palota kertjében, hogy a madarak vájják ki a belső szerveimet.

Hirtelen megáll a reflektor fénye, jó messze innen, a saroknál, ahol árnyék borul a falra a lejtő miatt. A zöldfülűek mindig ott próbálnak menekülni.

Nem fogom elszalasztani a lehetőséget! Kírontok a rejtekhelyemről, mint rémült nyúl a szurdokból, meglendítem a hármashorgomat. Nem tudom úgy felhajítani a fal tetejére, mint Wes, de a középen kiálló peremet elértem. A horog szisszenve suhan az előttem magasodó falra, én pedig ugrom, mielőtt megfeszül a kötel. A bakancsom a kőfalat karistolja mászás közben, és kicsit megcsúszok a grániton. Elérem a peremet, ezt a kicsiny kiszögellést, de meg tudok rajta támaszkodni, miközben kiszabadítom a hármashorgot, és feldobom a fal tetejére. Hangos csörrenéssel csapódik bele, én pedig felkapaszkodom.

A fénysugár megindul.

Nagy levegőt veszek, gyorsabb mozgásra sarkallom a lábamat, és magasabbra hágok. A tarisznya a bordáimhoz csapódik, ahogy megcsúszik a lábam, és meginog a falon. A kezemet égeti a markomban végigsikló kötel. A fénycsóva közeledik, majd hirtelen elvakít.

Ekkor átlendülök a falon, félig leereszkedem, aztán lehuppanok az erdei talajra, akár egy zsák zab. Megrántom a kötelet, és a horog leesik mellém, halkan megcsörren a fal tövében a kavicson. A házi gyapjúsövetből készült szoknyámra sár és törmelék tapad, de nem merem leverni magamról. A torkomban dobog a szívem, ahogy viszsafojtott lélegzettel várom, hogy az örök riadót fújjanak.

De nem! A fénysáv továbbkúszik a fal peremén, és folytatja az útját.

Legyűröm a félelmemet, és feltekerem a horog kötelét. A félhold magasan áll az égen, de a látóhatáron bíborszínű sáv jelenik meg: arra figyelmeztet, hogy túl sokáig tétováztam, és fogytán az idő. Gyakorlott könnyedséggel surranok keresztül az erdőn, csendesesen lépelek a lehullott fenyőtűszőnyegen. Ezen a ponton már érezni szoktam a fafűtéses tűzhely füstjét, mert Wes mindig megelőz. Kialakult

rendszerünk van: ő felteszi a vizet forrni a kannában, és összezúzza a szirmokat az elixírhez, közben én kimérem és elosztom a port a megfelelő adagolásban. Azután Wes üvegcsékbe tölti a folyadékot, amint elkészül, beteszem a táskáinkba, és együtt elindulunk a körutunkra.

Ma azonban nem érzem a tűzifafüstöt.

A műhelyhez érek, de Wesnek nyoma sincs.

A fény sugarra gondolok, ahogy megállt a falon. Újra a torkomban dobog a szívem.

Wesnek megvan a magához való esze. Nem próbálkozna a fal sarkán. Különben sem hallottam a riadó hangját.

De Wes még mindig nincs itt, és én máris késésben vagyok.

Meggyújtom a tüzet, és igyekszem nem aggódni. Szinte hallom Wes hangját, hogy nyugodjak meg. *Őrizd meg a lélekjelenlétedet, Tessa!* Ezek voltak a hozzám intézett első szavai azon az éjjelen, amikor megmentette az életemet, és azóta vagy tucatszor hallottam tőle ugyanezt.

Nem esett baja. Nem eshetett baja! Néha nem is találkozhatunk, és olyankor az egyikünk tizenöt percet vár a műhelyben, csak azután indul útnak egyedül. Mistress Solomon időnként visszatart, hogy gyógynövényfőzeteket forrázzak, méricskéljek és adagoljak, amikről azt állítja a kuncsaftjainak, hogy hatni fognak – de ez ritkán bizonyul igaznak. Néha meg Weston mesterének kell segítség kora reggel a kovácsműhelyben, mert valami elkényeztetett ficsúrnak új kardra van szüksége, vagy leesett egy ló patkója. Volt már ilyen korábban is.

De Wes előbb itt volt. És mindig ő ér vissza elsőnek.

A műhely aprócska, és gyorsan felmelegíti a tűz. Idekint nincs áram, úgyhogy félhomály uralkodik a műhelyben, de ehhez nem kell nekem túl sok fény. Elfoglalom magam, hogy ne aggódjak: minden egyes szirmot porrá török, és minden szemcsét gondosan a mérlegem tányérjára söprök. Még szárazon is illatoznak a szirmok. Az előkelők

drága pénzt fizetnek minden egyes uncia törtrészéért is, aztán pazarló módon napi háromszor isszák az elixírt még azok is, akiken semmi jele a betegségnek. *Megelőző intézkedésként*, ahogy a király nevezi. Általában napi egy adag is bőven elég, és ezt a jegyzeteim bizonyítják. Eleinte még Wes is túl sokat osztott szét, amíg meg nem mutatam neki, hogy sokkal több emberen segíthetünk kevesebbel. Apám ezt pazarlásnak tartotta volna. A jó gyógyszer elpazarlásának, miközben azok meghalnak, akik nem tudják megfizetni.

Apámat azonban kivégezték árulás és csempészés vádjával, úgyhogy én egyáltalán semminek nem nevezem a dolgot. Csak megteszem, ami tőlem telik.

Kipillantok az ablakon. A bíborszínű horizont halvány rózsaszín árnyalatot öltött.

Az ajtóra sandítok, hátha attól megjelenik Wes.

De ez nem segít. A kanna sípolni kezd. Apró mércés csészékbe töltöm a vizet, és mindegyikbe fél uncia porrá tört szirmot teszek, két csepp köhögés elleni rózsamagolajjal együtt, amit majdnem ugyanolyan gondosan mérek ki, mint magát a holdvirágszirmot. Nem akarok olyasmit lopni, amihez becsületes úton is hozzájuthatok, de a rózsamag majdnem egyheti bérembe kerül, úgyhogy még Wesnek sem engedem át az adagolását.

Amikor a szirmok és a rózsamagolaj feloldódtak, hozzáadok egy kevés kurkumát, ami annyira leviszi a beteg lázát, hogy a gyógyszer jobban tudjon hatni, de kell még hozzá egy mentaágacska és egy csipetnyi cukor is. A felnőtteket általában nemigen kell győzködni, hogy lenyeljék a tinktúrát, de nem kockáztathatjuk, hogy a gyerekek kiköpjék, és azzal kárba vesszen.

A Királyi Körzet irányából kürtszó és kiabálás hangzik fel, amitől úgy összerезzenek, hogy kiborítom a csésze tartalmát. Elkaptak valakit.

West.

Oda kell szaladnom, hogy megnézzem. Nem, el kell szaladnom, hogy elrejtőzzek.

Egyiket sem teszem, mert az izmaim nem engedelmeskednek.

Őrizd meg a lélekjelenlétedet, Tessa!

Meg kell mozdulnom. Be kell fejeznem a gyógyszert. Ha a holdvirágot összekeverjük a többi hozzávalóval, az elixír jobban hat – így azonban csak néhány órán át használható, miután elkészült. Végig kell járnom a köreinket, még ha egyedül vagyok is a feladatra.

A kürtök tovább harsognak. A távolban kiabálás visszhangzik. A fél körzetet fel fogják verni. Mély, sivító hangú sóhaj tör elő a torkomból. Elképzelem, ahogy odahívják Corrick herceget, hogy számoljon le az árulóval. Az örök nem bánnak vele kesztyűs kézzel. Weston könnyed mosolya fájdalmas grimasszá torzul. Ide fog hallatszani a kiabálása. Az elképzelhető legkisebb késekkel fogják feldarabolni. Izzó szénrel fogják betömni a száját. Elevenen felfalják a királyi oroslánok. A végtagjait egymás után perzselik meg, amíg elveszíti az eszméletét...

– Uramisten, Tessa, rám már nincs is szükséged!

Éles sikkantással kiborítom az újabb csészét. Wes ott áll az ajtóban, kék szeme kiragyog a maszk mögül, és nyugodtan mosolyog.

Weston a szemét forgatja a kiborított elixír láttán.

– Vagy talán mégis? – Közelebb lép, és felfordítja a csészét. – Ebbe már beletetted a port?

Nem tudom, megöleljem-e, vagy inkább megüsssem. Legszívesebben mindkettőt megtenném.

– Elkéstél. Hallottam a kürtszót. Azt hittem... azt hittem, téged kaptak el.

– Ma még nem. – Előhúzza a virágsgiriommal teli zacskókat a táskájából, három almával meg egy cukros péksüteménnyel együtt,

amit melegen vettek ki a kemencéből. – Tessék! A pék kiment, hogy leteremtse a lányát, úgyhogy lenyúltam neked egy kis ennivalót.

Azért késett, mert *reggelit* hozott nekem. És nem is akármilyet! A Királyi Körzetről hihetetlenül finom ételek származnak. Az almát mézzel töltik meg, a péksütemények igazi vajjal készülnek, és cukros tejszínt tesznek bele.

Kinyitom a számat. Aztán becsukom. A homlokomat ráncolva elfordulok. A torkom most már egészen más okból szorul össze.

– Nagyon kedves tőled, Weston.

– Nagyon kedves tőlem? – ismétli meg csúfondárosan. – Talán bal lábbal keltünk fel ma reggel?

– Be kell fejeznem az elixírt.

– Majd én befejezem. Te csak egyél!

– Mindjárt eszem.

A kürtszó továbbra is idehallatszik a fal túloldaláról, de most már nem figyelek rá. Talán elkaptak egy újabb csempészt. Valószínű, hogy holnap kiakasztják a bőrét a kapu mellé, miután a király és az öccse elintézi a holttestet.

– Remek!

Weston elvesz egy almát, hátradől az egyetlen székben, és csizmás lábát felteszi a munkaasztalra. Széles karimájú, fekete kalapot visel a maszk fölött, ami eltakarja a szemét, de itt, a műhelyben hátratulja a kalapot a tarkójára. Mindig csak a tűz fénye mellett látom West, úgyhogy nem tudom pontosan, milyen színű a haja, de ilyenkor már bőven ráférne egy borotválás, és a borosta az állán vörösésbarna színben játszik, amikor ráesik a gyertya fénye, a maszk széle alól előtűnő szeplőkhöz hasonlóan. A szeme környékét szénnel vagy korommal maszatozta össze, amitől úgy ragyog a szeme kékje, mint senki másnak. Az én szemem zöldes mogyoróbarna, barna hajam szoros copfba fonva lapul a sapkám alatt. Wes mindig azt mondja, hogy a

maszkban meg a fekete kabátomban úgy nézek ki, mint egy macska. Egyszer, amikor pimaszul bátornak éreztem magam, azt mondtam neki, hogy látnia kellene az álcám nélkül, hogy megtudja, hogy néz ki egy igazi fiatal lány, de ettől elborult a tekintete.

– Azt nem lehet – válaszolta. – Túl veszélyes. Ha tudjuk, hogy néz ki a másik, kínzással kiszedhetik belőlünk. Nem akarom ezt tenni veled. – Egy pillanatra elhallgatott. – És azt sem szeretném, hogy te tedd meg velem.

Akkor gondoltam először arra, hogy Weston Lark valószínűleg nem az igazi neve. Valószínűleg a Tessa Cade-et is álnévnek gondolja, pedig nem az. A szüleimet a szemem láttára gyilkolták meg, amikor két évvel ezelőtt összeismerkedtünk, és majd' behaltam a bánatba, nemhogy új nevet találjak ki magamnak.

– Nagyon csendben vagy – állapítja meg Wes. Ő harsányan ropogtatja az almát, én meg legszívesebben kiverném a kezéből. – Mi a baj?

– Semmi. – Üvegcsékbe töltöm a kész elixírt, ami általában az ő dolga szokott lenni, és újra vizet töltök a csészékbe, hogy előlről kezdjem a folyamatot.

Hallom, ahogy a hátam mögött feláll a székből. Olyan közel lép hozzám, hogy megérezem az illatát: olyan, mint az erdő, amibe a pékségben fahéj keveredett, de valami nehezebb illat is meghúzódik mögötte, ami csak Wesre jellemző.

– Tessa!

Oldalba bököm a könyökömmel, és elégedetten hallom, ahogy felmordul.

– Ezt miért kaptam? – kérdezi.

– Mert aggódtam miattad.

– De hát hoztam neked reggelit – feleli zengő, mély hangján a hátam mögött.

Nem veszek róla tudomást.

Hozzám hajol, és érzem a leheletét a tarkómon, a hajam és a kabátom gallérja között. Hosszú ujjai közé fogva elém tartja a másik almát.

– Igazán jó reggeli – mondja csúfondárosan.

Elveszem az almát. A héját porcukorral hintették be, és még meleg. Vajon a méz is langyos benne?

Nem tudom megállni, hogy ne harapjak bele. A méz langyos.

– Gyűlöllek – mondom teli szájjal.

– Majd csak kialakul a dolog. – Pár hüvelyknyivel feljebb húzza a sapkámát, és elvigyorodik. – Egyél gyorsan! – sürget. – Még sok dolgunk van.

MÁSODIK FEJEZET

Corrick

ÓRÁK ÓTA HALLGATOM a bátyám szuszogását. Valahányszor beszívja a levegőt, valami új hangot észlelek: halk zörej tör fel a tüdejéből. A Vadonban ezt nevezik halálhörgésnek, mert jelzi, hogy közel a vég.

Itt, a bátyám szobájában nem szívesen ejtem ki a *halál* szót. Gondolni sem akarok rá.

Nincs láza. Nincs ok az aggodalomra.

Még saját magamat sem tudom meggyőzni.

A nyitott ablakon át beragyog a napfény, a fákon madarak trilláznak. Harristan túl sokáig alszik, de semmi kedvem felébreszteni. A szobája ajtaján kívül mindenki úgy tudja, hogy egész délelőtt az iratok fölött tanakodtunk. Kétszer hozattam ennilát, amiből egy tucat ember jóllakott volna, de nagyrészt érintetlen maradt. Legyek kezdenek rajzani a felszeletelt gyümölcs körül, a sütemények fölött meg egy méh döngicsél.

Harristan halkan köhécsel, és könnyebben kezd lélegezni. Talán az egész nem volt több egy kis torokkaparásnál. A mellkasomban enged a szorítás, és végigsimítok a tarkómon. Nyirkosnak érzem.

Könnyű szellő kap bele a papírjaimba, és mivel nem csillapodik, a paksaméta nagyobb részét lesúlyozom a lámpával, mielőtt szétfújná őket az asztalon a szél. Egyikünknek muszáj dolgoznia. Jegyzeteket készítettem az egyik északi város támogatási kérelmének a margójára: hiányosságokra és pontatlanságokra vadásztam az új híd szükségességét bizonygató nyilatkozatukban. Azt hittem, pár oldalt tudok csak átfutni, mielőtt Harristan felébred, de már az egész jelentéssel végeztem, és mindjárt dél lesz.

Előhúzom a zsebórámat, és rápillantok a számlapon csillogó gyémántokra. *Tényleg* dél van. Ha a bátyám nem jelenik meg a körzeti konzulok tanácskozásán, szárnyra kap a szóbeszéd. Nem tudom mindnyájukat elhallgattatni.

Mintha a gondolataim felébresztenék, Harristan megmozdul, és hunyorog a napfényben. Homlokát ráncolva rám néz, félmeztelen felsőtesttel felül, aztán megdörgöli az arcát.

– Késő van. Miért nem ébresztettél fel?

Nagyon figyelem a hangját, de nyoma sincs benne semmi érdeségnek, könnyen veszi a levegőt. Talán csak beképzelttem a dolgot.

– Most akartalak felkelteni. – Odalépek a pohárszékhez, és felemelem a kannát. – Kihűlt a tea. – Azért töltök egy csészével, és oda-viszem neki, egy karcsú, ledugaszolt üvegcsébe zárt, a szokásosnál sötétebb színű holdvirágelixírral együtt. A palota patikusa megduplázza az adagját a múlt héten, amikor kiújult a köhögése, tehát lehet, hogy hatni kezd a gyógyszer.

Harristan kihúzza a dugót az üvegcséből, kiissza a tartalmát, és elfintorodik.

– Ez az! – mondom, szemernyi együttérzés nélkül.

Harristan elvigyorodik. Ezt csak olyankor engedi meg magának, ha egyedül vagyunk. Egyikünk sem mosolyog túl gyakran ezeken a szobákon kívül.

– Mivel foglalkoztál egész délelőtt?

– Átnéztem az Artisból érkezett kérelmet. Megírtam az elutasító határozatot. Csak alá kell írnod.

A bátyám arca elkomorodik.

– Az elutasítást?

– Kétszer annyit kérnek, mint amibe egy új híd kerülne. Jól titkolják, de valaki nagyon kapzsi lett.

– Már nincs is szükségem rád.

Könnyedén mondja, de a szavai nyílvezzőként fúródnak belém. Kandalának szüksége van az uralkodójára. Szükségem van a bátyámra.

Félreteszem az aggodalmaimat, és összefonom a karomat.

– Öltözz fel és borotválkozz meg! Hívatom Geoffrey-t. Azt mondtam neki, hogy korábban nem értünk rá. Quint kétszer kért tőled kihallgatást, de vacsora utánig várnia kell, hacsak...

– Cory! – vág közbe a bátyám halkan, mire mozdulatlanra dermedek.

Csak négy szemközt szólít Corynak, ami egyike azon kevés dolognak, ami a magunk mögött hagyott közös gyermekkorra emlékeztet. Kis koromban ragadt rám ez a becenév, amikor lelkesen követtem Harristant, amerre csak ment. Ezt a nevet anyánk gyengéd szeretettel ejtette ki, apánk pedig bátorítóan dicsért vele, még abban az időben, amikor azt hittük, hogy a családunkat mindenki szereti. Még azelőtt, hogy a lázról vagy a holdvirágsziromról bárki tudomást szerzett volna, és azt sem sejtettük, hogy az országunkban meglepő változások vannak készülöben.

Akkoriban mindenki arra számított, hogy Harristan évtizedek múlva foglalhatja el a trónt, és erélyes jó szándékkal, megfontoltan fog uralkodni a népe fölött, éppúgy, ahogy a szüleink tették.

De négy évvel ezelőtt a szemünk láttára gyilkolták meg őket. Átlőtték a torkukat a trónteremben. A nyílvezzők odaszegezték őket

a trónushoz, a fejük lecsüngött, és tágra nyílt szemük fennakadt, amint üveges tekintettel a saját vérükbe fulladtak. Időnként még mindig kísért a kép álmomban.

Harristan tizenkilenc éves volt, én pedig tizenöt. A bátyámat válon találta egy nyílvesző, amikor rám vetette magát, hogy a testével fedezzen.

Fordítva kellett volna történnie.

Újra belenézek Harristan kék szemébe, és a betegség jeleit kutatom. Nem látok semmit.

– Mi az?

– Újra hat a gyógyszer. – Halk hangon beszél. – Nem kell eljátszanod a kedvesnővért.

Kissé gúnyosnak tűnik a mosolyom.

– Hogy a Kegyetlen Cory kedvesnővért játsszon? Soha!

Harristan a szemét forgatja.

– Senki nem mondja, hogy kegyetlen vagy.

– A szemembe nem mondják.

Szemtől szembe felségnek vagy Corrick hercegnek szólítanak, vagy néha, ha nagyon hivatalos dologról van szó, királybírónak. A hátam mögött azonban nem beszélnek rólam ilyen tisztelettudóan. Messze nem. És Harristanról sem.

Nem törődünk vele. A szüleinket szerették – és ők viszontszerették a népüket. Mindez áruláshoz és gyilkossághoz vezetett.

A félelem jobban működik.

Odalépek a szekrényhez, előveszek egy csipkés inget, és odahajítom a bátyámnak.

– Nem kell kedvesnővér? Akkor elég a lustálkodásból! Kormányozd az országodat!

Az ebéd már tálalva van, amikor belépünk. Mézes fácánpecsenye bogyós gyümölcsökkel, gazdag zöldsaláta- és gyökérzöldségágyon. Néhány tollat művészi módon az aranyozott tányérok szélére helyeztek díszítésként, és egy-egy csepp áttetsző, kristályos mézzel rögzítették őket. A szolgálk csendben várakoznak a fal mellett, hogy felszolgálhassák az ebédet, miközben a nyolc királyi konzul élénk beszélgetésbe merül az ablak mellett. Én vagyok a kilencedik, de semmi kedvem bekapcsolódni az eszmecserejükkbe.

Tízén voltunk, de Barnard konzul irányította az összeesküvést, ami a szüleim életére tört. Minket is meg akart gyilkolni. Miután Harristan megmentette az életemet, láttam, hogy Barnard egy törrel akar rátámadni. Kihúztam a nyílveesszőt Harristan vállából, és egyenesen Barnard torkába döftem.

Elhessegetem magamtól az emléket. A konzulok elhallgatnak, ahogy belépünk a terembe, és mindnyájan kurtán fejet hajtanak a bátyám előtt, majd a székhöz lépnek, de senki nem ül le, amíg Harristan helyet nem foglal, és senki nem fog hozzá az evéshez, amíg mi ketten bele nem harapunk az ételbe.

Az asztal egyik vége négyszögletes, a másik vége nyílhegy alakban elkeskenyedik. Harristan leereszkedik a székébe az asztalfőn, én követem a példáját, közvetlenül a jobbján. A nyolc konzul is elfoglalja a helyét, de egy szék üresen marad. Ez közvetlenül mellettem van, Barnard konzul egykori helye. A Kereskedőrév nevű körzetnek nincs új konzulja, és Harristan nem sieti el a kinevezését. Az emberek titokban gyakran az Árulóvárnak nevezik azok után, amit Barnard elkövetett, de előttünk senki nem mondja ki. Senki nem akarja a királyt vagy az öccsét a történetekre emlékeztetni.

Tisztelik a bátyámat – ami teljesen helyénvaló.

Tőlem pedig félnek.

Nem is bánom. Így megkímélem magam a fárasztó beszélgetésektől.

A jelenlévőket születésünktől fogva ismerjük, de ez a közeli ismeretség már régóta nem nyújt vigaszt nekünk. Láttuk, hová vezetett a meglegedettség és a bizalom a szüleink esetében, és tudjuk, hogy velünk is ugyanaz történhet. Harristan tizenkilenc éves volt, és a válán lévő kötésen átütött a vér, amikor az első tanácskozást vezette ebben a teremben. Mindketten le voltunk sújtva a gyásztól és a döbbenettől, de követtem őt, és mellé állva elfoglaltam a helyemet. Emlekszem, azt hittem, hogy a konzulok majd együttéreznek velünk, és osztozni fognak a szüleink halála felett érzett gyászunkban. Emlekszem, azt gondoltam, hogy mindnyájan együtt fogunk keseregni.

De talán egy perce sem voltunk együtt a teremben, amikor Theadosia konzul rosszindulatúan megjegyezte, hogy gyerekeknek nincs helyük a királyi tanács ülésén. A nő rólam beszélt, de a hanghordozásából érződött, hogy Harristanra is vonatkozik, amit mond.

– Ez a gyerek – válaszolta Harristan – az öcsém, a herceg.

A hangja úgy morajlott, akár a mennydörgés. Sosem hallottam még így beszélni a bátyámat. Erőt adott ahhoz, hogy felálljak, pedig legszívesebben az ágy alá bújtam volna, és úgy tettem volna, mintha a világom nem fordult volna fel fenekestől.

– Corrick megmentette az életemet – folytatta Harristan. – Az új királyotok életét. Az életét kockáztatta, miközben egyikőtök sem volt rá hajlandó. Te sem, Theadosia! Kinevezem királybíróvá, és bármelyik gyűlésen jelen lehet, ha úgy tartja kedve.

Szíven ütöttek a szavai. A királybíró a király legmagasabb rangú tanácsadója. Harristan mellett övé a legmagasabb pozíció. Apánk egyszer azt mondta, hogy ő azért bírja a nép jóindulatát, mert a királybíró elintézi a... kellemetlen ügyeket.

Egy Talec nevű férfi, aki akkoriban konzul volt, a nevetését köhögésnek álcázva így szólt:

– Corrick lesz a királybíró? Tizenöt évesen?

– Nem beszéltem elég világosan? – kérdezett vissza Harristan.

– Pontosan miféle igazságot fog szolgáltatni? A kandalai bűnözők nem kapnak vacsorát? Nem mehetnek játszani?

– Erősnek kell lennünk – tette hozzá Theadosia megvetéssel teli hangon. – Szégyent hoztok a szüleitekre. Kandala uralkodói nem válhatnak gúny tárgyává!

Szégyent hoztok a szüleitekre. Ezekről a szavaktól jéggő fagyott az egész bensőm. A szüleinket azért gyilkolták meg, mert a tanács nem tudta leleplezni az árulót.

– Úgy néz ki, mint aki menten *elsírja* magát – folytatta Talec –, és te azt hiszed, hogy az ő segítségével meg tudod tartani a trónt?

Valóban sírhatnékom volt. De ezek után a megszólalások után nem merem a gyengeségem legapróbb jelét sem kimutatni. A szüleimet az egyik bizalmasuk ölte meg, és nem hagyhattuk, hogy velünk is ugyanaz történjen.

– Nem a vacsorát vagy a játékidőt vonom meg – jelentettem ki, és mert Harristan hajthatatlannak tűnt, ugyanazt a hangot préseltem ki magamból. Úgy éreztem, mintha olyan szerepet játszanék, amit idő híján nem tudtam elpróbálni. – Harminc napot fogtok a földeken tölteni. Déltől másnap reggelig nem kaptok enni.

Egy pillanatra néma csend lett, majd Theadosia és Talec felpatant a székekből.

– Ez hallatlan! – kiáltották. – Nem küldhetsz minket a béresek közé dolgozni!

– Azt akartátok, hogy mutassam meg az erőmet – feleltem. – De gyorsan dolgozzatok ám! Úgy hallottam, a munkafelügyelők korbácsot hordanak maguknál.

Talec tekintete lángolt.

– Mind a ketten gyerekek vagytok! Soha nem ültök erre a trónra!

– Őrség! – szóltam határozottan.

Emlékszem, attól tartottam, hogy az örök nem fognak engedelmeskedni, és a tanács mindkettőnket megbuktat. Hogy *valóban* szégyent hozunk a szüleinkre. Azok után, amit Barnard tett, minden arc mögött valami titkos indítékot sejtettünk, ami a halálunkat okozhatja.

Ám akkor az örök előléptek, és lefogták Talecket és Theadosiát. Az ajtó becsapódott mögöttük, és a teremre teljes csend borult. Az asztal körül minden szempár elkerekedett, és a bátyámra meredt.

Harristan a jobbán lévő székre mutatott – ahonnan Talec épp csak felállt.

– Corrick herceg, foglalj helyet!

Úgy tettem. Senki nem mert egy szót sem szólani.

Harristan negyedik éve ül a trónon.

Ma a szokásosnál később jöttünk ebédelni, és az étel valószínűleg elhűl, de nem sietünk az evéssel. Amikor az apám vezette a gyűléseket, könnyed vidámság uralkodott ennél az asztalnál, de Harristan uralkodása alatt ilyesmire nem volt példa.

Rám pillant.

– Nálad van az Artisnak küldendő válasz?

A bátyám elé teszem az asztalra a bőrből készült mappát és egy töltőtollat. Látványosan végigpásztázza az iratot, habár valószínűleg a saját halálos ítéletét is aláírná, ha elé tenném. Harristannek nincs türelme a hosszú jogi dokumentumokhoz. Nagyszabású tervekben, széles rálátással gondolkodik. Én vagyok az, aki ügyel a részletekre.

Kissé kacskaringósan írja alá a papírt, mellé helyezi a tollat, és odatolja a mappát Jonas Beeching elé. Jonas széle-hossza egy, idősebb férfi. Lefogadom, hogy majd' éhen hal, de buzgón felcsapja a mappa fedelét. Nyilvánvalóan kedvező válaszra számít. Szinte csorog a nyála a gondolatra, hogy még ma több láda arannyal térhet haza Artisba.

Megnyúlik a képe, amikor elolvassa az általam megfogalmazott elutasító levelet.

– Fenség! – szólítja meg óvatosan Harristant. – Ez a híd három nappal megrövidítené az utazás idejét Artisból a Királyi Körzetbe.

– És feleannyiba kellene kerülnie – mondom.

– De... de hiszen a mérnökeim hónapokig dolgoztak ezen a javaslaton. – Végigpillant az asztal mellett ülőkön, aztán visszanéz ránk.

– Bizonyos, hogy alig egy nap alatt nem tudtatok döntést hozni...

– A mérnökeid tévednek – válaszolom neki.

– Talán valamiféle kompromisszumot köthetnénk. Biztos... biztos, hogy hiba csúszott a kalkulációba...

– Kompromisszumot keresel vagy hibát sejtesz? – kérdi Harristan.

– Én... – Jonasnak nyitva marad a szája. – Mindkettőt, fenség. – Kis szünetet tart. – Artis sok lakóját elveszítette a láz miatt.

A láz említésekor legszívesebben Harristanre pillantanék. Meg akarok győződni arról, hogy jól van. Hogy a ma reggeli hörgő légzés csak a képzeletem műve volt.

Megacélozom az akaratomat, és nem veszem le a szemem Jonasról.

– Artis ugyanúgy részesedik a holdvirágzirom-készletből, mint a többi körzet. Ha a tieidnek többre van szükségük, meg kell vásárolniuk, ahogy mindenki más is teszi.

– Tudom, tudom. – Jonas megköszörüli a torkát. – Úgy tűnik, az enyhe időben gyorsabban terjed a láz a kikötői munkások között. Nehezen tudjuk megrakni és legénységgel ellátni a hajókat. Ez a híd csökkentené a függésünket a vízi közlekedéstől, és lehetővé tenné, hogy részben helyreállítsuk a megbénult kereskedelmet.

– Akkor megfelelő mennyiségű aranyat kellett volna kérnetek – válaszolom.

– Artis nem tud hidat építeni egészséges munkások nélkül – szól közbe Arella Cherry, aki az asztal túlsó végén ül. Amikor az apja

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

tavaly visszavonult, ő vette át a helyét. Napostájról jött, az egyik legdélebbi körzetből, amit nyugaton a Lángoló folyó határol, délen és keleten pedig az óceán. Az ő népe ússza meg leginkább a lázat, és úgy vélik, hogy Napostáj forró, párás éghajlata miatt kevésbé fogékonyak a betegségre, viszont olyan tikkasztó a hőség, hogy messze náluk a legkisebb a népesség Kandala összes körzete közül. Arella halk szavú, vörösesbarna bőrű nő, aki derékig érő fekete haját két fonatban fogja össze a tarkóján. – A gyógyszerert figyelembe kellene venni a javaslatukban.

– Minden városban egészséges munkásokra van szükség az összes feladathoz – jelenti ki Harristan. – Ezért minden város megkapja a gyógyszerfejadagot a lakói számára. Ahogyan ti is, Arella.

– Igen, felség – mondja Arella. – És az én népem jó hasznát is veszi. – Elhallgat. – De az én népem nem próbál hidat építeni a Királynő folyóján a perzselő nyári forráságban.

Halkan, tiszteletteljesen beszél, de a szelíd hang és a finom kezek mögött acélos keménység feszül. Ha az ő szája íze szerint alakulnának a dolgok, Harristan megszerezné Allisander földjét, ahogy mindenki másét is, és kénye-kedve szerint osztaná szét a holdvirágszirmokat. Azonkívül nyílt polgárháború törne ki, ha a többi konzul nem adná át a területét, de Arella nem szívesen ismeri el, hogy ez is hozzátartozna a dologhoz. Mindenesetre ő azon kevesek egyike enél az asztalnál, akikkel néha szívesen elbeszélgetek.

Sajnos, az utolsó nő, aki befurakodott a gondolataimba, szintén meg akart mérgezni engem és Harristant vacsora közben. Nem az volt az *első* merényletkísérlet, de mindenképpen a legveszélyesebb a szüleink meggyilkolása óta.

Úgyhogy részemről a szerelem szóba sem jöhet.

Allisander Sallister megköszörüli a torkát. Majdnem szemben ül velem, sápadt orcái fölött festettnek látszó rózsaszín foltok ülnek.